

Unionin yleinen tuomioistuin ei ole valituksenalaisessa määräyksessä noudattanut unionin tuomioistuimen asiassa ”Comitato Venezia vuole vivere” 9.6.2011 antamaa tuomiota, jossa todetaan, että komission päätöksen on sisällettävä kaikki ne seikat, jotka ovat olennaisia kansallisten viranomaisten suorittaman täytäntöönpanon kannalta katsoen. Vaikka päätöksessä ei ollut kansallisten viranomaisten suorittaman täytäntöönpanon kannalta olennaisia seikkoja, yleinen tuomioistuin ei ole todennut komission riidanalaisessa päätöksessä omaksumassa menettelytavassa mitään puutteita, ja näin on tapahtunut oikeudellinen virhe.

Unionin tuomioistuimen asiassa ”Comitato Venezia vuole vivere” antamassa tuomiossa esittämien periaatteiden perusteella jäsenvaltion — eikä siis yksittäisen tuensaajan — on takaisinperintävaiheessa kunkin seikan osalta näytettävä toteen, että SEUT 107 artiklan 1 kohdassa tarkoitettujen edellytykset ovat olemassa. Komissio on kuitenkin nyt esillä olevassa asiassa jättänyt selvittämättä näin tehdyn tarkistuksen tekotavat; näin ollen koska Italian tasavallan käytettävissä ei takaisinperintävaiheessa ollut olennaisia seikkoja sen osoittamiseksi, oliko myönnetty tuki ollut tuensaajien saamaa valtiontukea, se oli 24.12.2012 annetulla lailla nro 228 (1 §:n 351 momentti ja sitä seuraavat momentit) päättänyt kääntää todistustaakan päinvastoin kuin yhteisön oikeuskäytännössä määrätään. Italian lainsäätäjän mukaan todistustaakka siitä, ettei kyseisellä tuella vääristetä kilpailua eikä se vaikuta jäsenvaltioiden väliseen kauppaan, ei kuulu valtiolle vaan vapautukset saaneille yksittäisille tuensaajaryyksille; tästä syystä on oletettu, että myönnetty tuki on omiaan vääristämään kilpailua ja vaikuttamaan yhteisön kauppaan. Kaikki tämä on selvässä ristiriidassa unionin tuomioistuimen asiassa ”Comitato Venezia vuole vivere” antaman tuomion kanssa.

Kanne 26.2.2013 — Euroopan komissio v. Helleenien tasavalta

(Asia C-96/13)

(2013/C 129/15)

Oikeudenkäyntikieli: kreikka

Asianosaiset

Kantaja: Euroopan komissio (asiamiehet: M. Patakia ja A. Tokár)

Vastaaja: Helleenien tasavalta

Vaatimukset

— On todettava, että Helleenien tasavalta ei ole noudattanut direktiivin 2004/18/EY (1) 2 artiklan sekä 44 artiklan 2 kohdan ja 48 artiklan, luettuina yhdessä direktiivin artiklan 2 kanssa, mukaisia veloitteitaan asettaessaan OPS-IKA:n (Idryma Koinonikon Asfaliseonin eli Kreikan yleisen sosiaalitur-

valaitoksen integroitu tietoturvajärjestelmä) tuotantotoiminnan ja IKA:n verkkosivuston tukipalvelujen sekä tietokantojen laajentamispalveluiden tarjoamista 30 kuukauden ajan koskeneessa avoimessa tarjouskilpailussa (ilmoitus numero L30/POY/9/5-6-2009, julkaistu Euroopan unionin virallisessa lehdessä numerolla 2009/S110-159234) ehtoja, joiden mukaan ensinnäkin tarjoajilla oli oltava kokemusta vastaavalaisten palveluiden suorittamisesta kreikkalaiselle vakuutuslaitokselle ja toiseksi alihankkijoiden kokemusta ei voitu laskea tarjoajien kokemukseksi.

— Helleenien tasavalta on veloitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudelliset perusteet ja pääasialliset perustelut

- 1) Direktiivin 2004/18/EY 44 artiklan 2 kohdan ja 48 artiklan, luettuina yhdessä direktiivin artiklan 2 kanssa, tapahtuneeksi väitetty rikkomisen koskee OPS-IKA:n tuotantotoiminnan ja IKA:n verkkosivuston tukipalvelujen sekä tietokantojen laajentamispalveluiden hankintamenettelyä, jossa IKA oli hankintaviranomaisena.
- 2) Komissio katsoo, että tarjouskilpailun ehto, jossa edellytettiin kokemusta integroidun tietojärjestelmän (olokliromeno pliroforiako systema, OPS) toteuttamisesta sosiaaliturvalaitokselle Kreikassa, oli maantieteellinen ehto, jolla loukattiin yhdenvertaisen kohtelun ja syrjintäkiellon periaatteita, sellaisina kuin ne on vahvistettu direktiivin 2004/18/EY 2 artiklassa, 44 artiklan 2 kohdassa ja 48 artiklassa.
- 3) On syytä todeta, että vastauksissaan komission perusteltuun lausuntoon Kreikan viranomaiset sitoutuivat tekemään kaikki muutokset komission perusteen mukaisesti ja myönsivät siten tosiasiallisesti tapahtuneeksi väitetyn rikkomisen.
- 4) Komissio katsoo lisäksi, että tarjouskilpailun ehto, jossa määrättiin, ettei tarjoajan alihankkijoiden kokemusta voida laskea tarjoajan kokemukseksi, oli ristiriidassa direktiivin 2004/18 48 artiklan kanssa, koska ehdon seurauksena tarjoajat eivät voineet vedota kolmansien osapuolten kokemukseen osoittaakseen, että niillä on vaadittu tekninen pätevyys sopimuksen suorittamiseksi.
- 5) Kreikan viranomaiset sitoutuivat vastauksessaan siihen, että uuden tarjouskilpailun tarjouspyyntöasiakirjoissa määrättäisiin nimenomaisesti tarjouksia tekevien talouden toimijoiden mahdollisuudesta vedota kolmansien yksiköiden, kuten alihankkijoiden, relevanttiin kokemukseen, ja myönsivät siten tosiasiallisesti myös komission toisen perusteen.
- 6) Kreikan viranomaiset eivät kuitenkaan onnistuneet määrittämään tarkkaa päivämäärää uuden tarjouskilpailun aloittamiselle vaan päättivät sen sijaan pidentää edellistä sopimusta ja vetosivat perusteisiin kansallisesta oikeusjärjestyksestään.

7) Komissio totesi näin ollen, että direktiivin 2004/18 edellä mainittujen säännösten tapahtuneeksi väitetty rikkominen jatkuu edelleen ilman, että perusteet, joihin Kreikan viranomaiset ovat vedonneet, oikeuttaisivat sen, ja nosti kanteen tämän rikkomisen toteamiseksi tuomioistuimessa.

(¹) EUVL L 134, 30.4.2004, s. 114.

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Tribunalul Sibiu (Romania) on esittänyt 27.2.2013 — Silvia Georgiana Câmpean v. Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș ja Administrația Fondului pentru Mediu

(Asia C-97/13)

(2013/C 129/16)

Oikeudenkäyntikieli: romania

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Tribunalul Sibiu

Pääasian asianosaiset

Kantaja: Silvia Georgiana Câmpean

Vastaajat: Administrația Finanțelor Publice a Municipiului Mediaș ja Administrația Fondului pentru Mediu

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko lailla 9/2012 käyttöön otettu lainsäädäntö SEUT 110 artiklan vastainen, ja otetaanko sillä tosiasiallisesti käyttöön selvästi syrjivä toimenpide?
- 2) Onko SEUT 110 artiklaa tulkittava siten, että se on esteenä lailla 9/2012 (lain alkuperäisessä muodossa) luodulle järjestelmälle, jolla otettiin käyttöön moottoriajoneuvojen päästövero, jos tämä verotustoimenpide on järjestetty siten, että sillä tehdään vähemmän houkuttelevaksi muista jäsenvaltioista ostettujen käytettyjen ajoneuvojen liikkeeseen laskeminen kyseisessä jäsenvaltiossa, kun samalla ei kuitenkaan tehdä vähemmän houkuttelevaksi samanikäisten ja yhtä käytettyjen ajoneuvojen ostoa kotimaisilta markkinoilta?

Ennakkoratkaisupyyntö, jonka Højesteret (Tanska) on esittänyt 27.2.2013 — Martin Blomqvist v. Rolex SA ja Manufacture des Montres Rolex SA

(Asia C-98/13)

(2013/C 129/17)

Oikeudenkäyntikieli: danska

Ennakkoratkaisua pyytänyt tuomioistuin

Højesteret

Pääasian asianosaiset

Valittaja: Martin Blomqvist

Vastapuolet: Rolex SA ja Manufacture des Montres Rolex SA

Ennakkoratkaisukysymykset

- 1) Onko tekijänoikeuden ja lähioikeuksien tiettyjen piirteiden yhdenmukaistamisesta tietoyhteiskunnassa 22.5.2001 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2001/29/EY (¹) 4 artiklan 1 kohtaa tulkittava siten, että jäsenvaltiossa tekijänoikeudella suojatun tavaran ”levitykseksi yleisölle” katsotaan se, että yritys tekee internetsivuston välityksellä kolmannessa maassa sopimuksen tavaran myynnistä ja lähettämisestä yksityiselle ostajalle myyjän tuntemaan osoitteeseen sellaisessa jäsenvaltiossa, jossa tavaramerkki on tekijänoikeudellista suojaa, ottaa vastaan maksun tavaramerkistä ja lähettää sen ostajalle sovittuun osoitteeseen, vai edellytetäänkö tällöin lisäksi sitä, että siinä jäsenvaltiossa, johon tavara toimitetaan, on ennen myyntitapahtumaa suunnattu myyntitarjouksia tai mainoksia kuluttajille tai näytetty niitä heille suunnatulla internetsivustolla?
- 2) Onko jäsenvaltioiden tavaramerkkilainsäädännön lähentämisestä 22.10.2008 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2008/95/EY (²) 5 artiklan 1 ja 3 kohtaa tulkittava siten, että tavaramerkin ”käyttämiseksi elinkeinotoiminnassa” jäsenvaltiossa katsotaan se, että yritys tekee internetsivuston välityksellä kolmannessa maassa sopimuksen tavaramerkillä varustetun tavaran myynnistä ja lähettämisestä yksityiselle ostajalle myyjän tuntemaan osoitteeseen sellaisessa jäsenvaltiossa, jossa tavaramerkki rekisteröity, ottaa vastaan maksun tavaramerkistä ja lähettää sen ostajalle sovittuun osoitteeseen, vai edellytetäänkö tällöin lisäksi sitä, että kyseisessä valtiossa on ennen myyntitapahtumaa suunnattu myyntitarjouksia tai mainoksia kuluttajille tai näytetty niitä heille suunnatulla internetsivustolla?
- 3) Onko yhteisön tavaramerkistä 26.2.2009 annetun neuvoston asetuksen (EY) N:o 207/2009 (³) 9 artiklan 1 ja 2 kohtaa tulkittava siten, että tavaramerkin ”käyttämiseksi elinkeinotoiminnassa” tietyssä jäsenvaltiossa katsotaan se, että yritys tekee internetsivuston välityksellä kolmannessa maassa sopimuksen yhteisön tavaramerkillä varustetun tavaran myynnistä ja lähettämisestä yksityiselle ostajalle myyjän tuntemaan osoitteeseen jäsenvaltiossa, ottaa vastaan maksun tavaramerkistä ja lähettää sen ostajalle sovittuun osoitteeseen, vai edellytetäänkö tällöin lisäksi sitä, että ennen myyntitapahtumaa on suunnattu myyntitarjouksia tai mainoksia kuluttajille tai näytetty niitä heille suunnatulla internetsivustolla kyseisessä valtiossa?